

Heimilt er að miða við umreiknað brunabótamat eftir visitölu byggingarkostnaðar, er Hagstofa Íslands reiknar út.

Sé lengd jarðlínuheimtaugar meiri en 15 m, loftlínuheimtaugar meiri en 40 m og gildleiki víra meiri en 2×70 qmm., skal húseigandi kosta það, sem þar er fram yfir. Standi sérstaklega á, eða séu óvenjulega miklir örðugleikar við lagningu heimtaugar, má krefjast sérstaks endurgjalds af húseiganda, en gera skal honum aðvart um það fyrir fram.

Ef lagðar eru fleiri en ein heimtaug að húsinu, skal greiða annan kostnað við síðari heimtaugar eftir reikningi.

Heimtaugargjald fellur í gjalddaga, þegar er lokið er lagningu heimtaugar.

2. gr.

Í stað „3 kr.“ í IV. kafla 1 og 2 gjaldskrárinnar komi: 20 kr.

Gjaldskrárbreyting þessi staðfestist hér með samkvæmt vatnalögum, nr. 15 20. júní 1923, og raforkulögum, nr. 12 2. apríl 1946, til þess að öðlast gildi þegar í stað, og birtist til eftirbreytni öllum þeim, sem hlut eiga að máli.

Atvinnuáráðuneytið, 24. janúar 1949.

Bjarni Ásgeirsson.

Þorv. K. Þorsteinsson.

L Ö G R E G L U S A M Þ Y K K T

fyrir Ísafjarðarkaupstað.

12

24. jan.

I. KAFLI

Um reglu og velsæmi á almannafæri.

1. gr.

Á almannafæri mega uppþot eða óspektir ekki eiga sér stað. Ekki mega menn þyrpast saman á almannafæri, svo að til tálma sé fyrir umferðina. Þegar talað er um almannafæri í samþykkt þessari, er átt við götur, vegi og svæði, sem almenn-ingur fer um, eða ætlað er til almennings afnota, svo sem leikvelli, sölutorg, bryggjur, bólvirki o. s. frv. Um veitingastaði, almennar knattþórðsstofur, afgreiðslustaði bifreiða o. þ. h., kvikmyndahús, leikhús og önnur samkomuhús, gilda ákvæði samþykktar þessarar um almannafæri, eftir því sem við á.

2. gr.

Þegar fjölmenni safnast saman á almannafæri, þar á meðal við dyr kirkna, sölubúða, leikhúsa eða annarra samkomuhúsa, á bryggjum við skipakomur eða annars staðar, þar sem almenn-ingur kemur saman, skal fólk raða sér þannig, að þeir sem fyrst koma fái fyrstir afgreiðslu, og haga sér í öllu eftir þeim fyrirmælum, sem lögreglan eða umsjónarmaður setur, til að varðveita góða reglu.

3. gr.

Á almannafæri má ekki fljúgast á, æpa, kalla, blístra, syngja hátt né hafa í frammi annan hávaða eða ofsalegt eða móðgandi háttalag, sem raskar allsherjar-reglu, eða ónáðar vegfarendur, viðstadda, eða þá sem húa í nágrenninu.

12

24. jan.

4. gr.

Bannað er að hafast nokkuð það að, sem raskar næturró manna, og enginn má að ófyrirsynju berja á dyr eða glugga, hringja dyrabjöllum eða hafast neitt það að, sem veldur ónæði.

Bifreiðastjórar skulu gæta þess, að gera engan óþarfa hávaða að næturlagi og skipum er bannað að gefa hljóðmerki við bryggjur eða annars staðar á höfninni frá kl. 23—8, nema siglingareglur krefji eða nauðsynlega þurfi að kalla á hafnsögu-mann eða lækni.

5. gr.

Á götum bæjarins, eða þar sem hætta getur af stafað, má ekki leika knattleik, paradís, feluleik, stikk eða klink, gera rennibrautir, renna sér á skautum eða sleðum, eða hafa um hönd aðrar skemmtanir eða leiki, sem hindra umferðina. Sömu-leiðis er bannað að hanga utan á vögnum, sleðum eða bifreiðum, sem eru á ferð um göturnar, eða festa í þá sleða, handvagna eða annað, er til óþæginda getur orðið.

6. gr.

Hlaðnar byssur má ekki bera um götur kaupstaðarins eða annars staðar á almannafæri. Byssur skal alltaf bera þannig, að hlaupið viti upp. Eigi má skjóta af byssum, skammbyssum, lyklabyssum, örvabogum eða öðrum skotvopnum á eða yfir almannafæri. Á almannafæri má eigi kveikja í púðri, skoteldum eða sprengi-efnum. Þó getur lögreglustjóri veitt undanþágu frá þessu ákvæði, ef sérstaklega stendur á, svo sem um áramót, og séu leyfin bundin við tiltekin svæði. Nauðsyn-legar sprengingar vegna mannvirkja má aðeins gera með sérstöku samþykki lög-reglustjóra og her bæði verkstjóri og sá, sem mannvirkið er unnið fyrir, ábyrgð á, að allrar varúðar sé gætt.

7. gr.

Enginn má ganga dulklæddur á almannafæri, eða í búningi, sem misbýður velsæmi eða getur raskað allsherjarreglu. Sömu-leiðis er bannað að sýna af sér hneykslanlega hegðun, t. d. með því að ávarpa menn ókurteisum eða ósæmilegum orðum, eða með því að sýna þar af sér ósæmilegt látbragð, svo sem að fletta sig klæðum, gera þarfir sínar o. s. frv.

Hneykslanleg hegðun telst það, ef nokkur sést ölvaður á almannafæri.

8. gr.

Enginn má baða sig eða synda nakinn við bryggjur bæjarins eða annars staðar svo nærri landi eða skipum á höfninni, að hneyksli valdi.

9. gr.

Hver sá, sem staddur er á almannafæri, er skyldur að segja til nafns sins og heimilis, þegar lögreglan krefst þess.

10. gr.

Almenningi er skylt að hlýða öllum skipunum lögreglumanna, er þeir gefa til þess að stjórna umferð eða halda uppi góðri reglu á almannafæri. Ef nauðsyn ber til, geta lögreglumenn krafist sér til aðstoðar hvern fulltíða mann, sem viðstaddur er, til að afstýra óreglu eða óspektum á almannafæri, en heimtingu eiga þeir á fullum bótum úr bæjarsjóði fyrir tjón, er þeir kunna að bíða við það, á fatnaði eða limum, en bæjarsjóður á aðgang að hinum seka.

II. KAFLI

12

Ákvarðanir til að afstýra tálmunum og hættum fyrir umferðina.

24. jan.

11. gr.

Enginn má ótilkvaddur slökkva eða kveikja á götuljóskerum bæjarins.

Enginn má taka vatn úr brunahönum bæjarins eða hreyfa við þeim að neinu leyti, nema hann hafi til þess fengið leyfi slökkviliðsstjóra.

Enginn má snerta við brunaboðum bæjarins, nema hann þurfi að gera vart við eldsvoða.

Enginn má raska eða skemma rafmagnsleiðslur eða síma.

Enginn má grafa niður á né opna skolp- eða vatnsæðar bæjarins, nema með leyfi bæjarstjóra.

Brot gegn þessari grein varða sektum, er ekki séu lægri en 200 krónur.

12. gr.

Enginn má selja vörur eða reka aðra atvinnu á almannafæri, nema með sérstöku leyfi lögreglustjóra. Börn yngri en 14 ára mega alls ekki selja vörur á almannafæri. Þó skal börnum, 8 ára eða eldri, heimilað að selja dagblöð og fréttablöð og sömuleiðis aðgöngumiða að íþróttasýningum, dagskrá og merki, er gilda fyrir sérstaka hátíðisdaga.

Bannað er sölumönnum að gera vart við sig með ópum, köllum eða söng frá náttmálum til dagmála (sbr. 3. gr.).

13. gr.

Án leyfis hlutaðeigandi húsráðanda má enginn láta fyrirberast á húslóðum, húsríðum, húspökum, girðingum, í garðshliðum eða á stöðum, þar sem inn er gengið í hús eða á húslóðir, né fara inn í híbýli hans í söluerindum.

Auk þess getur lögreglan bannað mönnum að hafast við á þessum slóðum, ef hún telur, að það geti valdið óþægindum eða hættu.

14. gr.

Stéttir fram með götum eru eingöngu ætlaðar gangandi mönnum, eftir þeim má eigi fara með sleða, reiðhjól, hjólbörur, vagna né önnur aktól, nema barnavagna, og eigi bera, draga, velta eða á annan hátt flytja með sér fyrirferðamikla hluti, svo sem tunnur, hey eða annað, sem tálmar umferðinni. Ljái, gaddhrifur og aðra hluti, sem tjón getur hlotið af, má aðeins flytja eftir götunni sjálfri, og skal svo um þá búið, að engin hætta stafi af þeim.

15. gr.

Á almannafæri má eigi leggja eða setja neitt það, er tálmar umferðinni. Bifreiðar, vagnar, hjólbörur og sleðar mega ekki standa á götum lengur en nauðsynlegt er til að fylla þá og tæma, og aldrei á gangstéttum. Bæjarstjórn ákveður í samráði við lögreglustjóra, hvar á götum eða torgum standa megi vagnar eða bifreiðar, sem notaðir eru til fólks- og vöruflutninga, og setur sérstakar reglur þar að lútandi. Má í þeim reglum ákveða gjald í bæjarsjóð fyrir bifreiðarstæði.

16. gr.

Á almannafæri má eigi vinna neina þá vinnu, er hindrar umferðina eða gerir hana hættulega, til dæmis telja við, höggva grjót, járna hesta, gera við bifreiðar eða því um líkt. Á almannafæri og á veggsvölum eða í gluggum, sem vita að almannafæri, má eigi hrista gólfduka, viðra sængurföt, hengja föt til þerris eða annað þess konar.

12

24. jan.

Vöruskápa sjálfsala, gluggaskýlur, auglýsingaspjöld eða annað þess konar má eigi hengja utan á hús þannig, að óþægindi verði að á almannafæri, að dómi lög-
reglunnar. Í opnum gluggum, sem víta að almannafæri, má eigi láta standa jurta-
potta eða neitt það, er tjóni getur valdið, ef það fellur niður. Hæð undir glugga-
skýlur og auglýsingaspjöld, sem standa út frá húshlið fram yfir gangstétt eða götu,
sé minnst 2.20 m.

18. gr.

Eigi má fleygja glerbrotum, steinum, nöglum, hálmi, ávaxtahýði, pappírusrusli
eða öðru þess konar á almannafæri, né heldur skvetta þar vatni eða öðru, er haft
getur í för með sér hættu eða óþægindi fyrir vegfarendur.

19. gr.

Börn yngri en 12 ára mega ekki vera á almannafæri seinna en kl. 20 á tíma-
bilinu 16. september til 15. apríl, og ekki seinna en kl. 22 á tímabilinu 16. apríl til
15. september, nema í fylgd með fullorðnum, sem bera ábyrgð á þeim.

Börn 12 og 13 ára mega ekki vera á almannafæri seinna en kl. 22 á tímabilinu
16. september til 15. apríl, og ekki seinna en kl. 23 á tímabilinu 16. apríl til 15. sept-
ember, nema í fylgd með fullorðnum, sem bera ábyrgð á þeim.

Börn 14 og 15 ára mega ekki vera á almannafæri seinna en kl. 22 á tímabilinu
16. september til 15. apríl, nema í fylgd með fullorðnum, sem bera ábyrgð á þeim.

Unglingum innan 16 ára er bönnuð óþarfa umferð út í skip, sem liggja á höfninni.

Foreldrar eða forráðamenn barnanna skulu, að viðlögðum sektum, sjá um,
að ákvæðum þessum sé framfylgt.

20. gr.

Enginn má gera skurð í gangstéttir, götur eða torg bæjarins, né raska þeim á
neinn hátt, nema hann hafi til þess leyfi bæjarstjóra og samþykki lögreglustjóra,
enda setji hann aftur í samt lag það, sem raskað var og haldi því við í eitt ár, eftir
að umbót er lokið og tekin gild af bæjarstjóra. Slík verk skulu unnin þannig, að
sem minnstur farartálmi sé að, og ætíð skal þess gætt, að vegfarendur séu aðvar-
aðir um farartálmann með nægilega greinilegum ljósum, er loga skulu frá því að
dimma fer að kvöldi til þess hjart er að morgni. Að öðru leyti gerir lögreglustjóri
þær ráðstafanir, er honum þykir þurfa, til að afstýra hættu fyrir vegfarendur. Getur
hann bannað umferð um götuna að nokkru eða öllu leyti meðan á verkinu stendur,
eða skipað fyrir um, hvernig umferðinni skuli hagað. Ef slíkt verk dregst úr hófi
fram, eftir að byrjað er á því, getur lögreglustjóri látið ljúka verkinu eða setja göt-
una í samt lag aftur á kostnað þess, sem verkið átti að framkvæma. Sama gildir, ef
ekki er fullnægt viðhaldsskyldu.

21. gr.

Þegar nýtt hús er byggt eða eldra hús rifið og byggt upp að nokkru eða öllu
leyti, er eiganda, eða þeim, sem sér um verkið, ef húsið liggur við almannafæri, skylt
að skýra lögreglustjóra frá, áður en verkið byrjar, og sanna fyrir honum heimild
til verksins. Hann skal haga sér eftir þeim fyrirmælum, sem lögreglustjóri setur,
til að afstýra farartálma og hættu eða óþægindum fyrir vegfarendur. Verkfæri og
verkefni má ekki leggja frá sér á almannafæri, nema þar sem lögreglustjórinn leyfir,
og eigi má það liggja þar lengur en nauðsyn krefur. Mold, mól, leifar af verkefni og
annað, er af byggingunni stafar, skal eigandinn færa burtu, er húsagerðinni er svo
langt komið, að því verði við komið. Girðingar, sem kunna að hafa verið reistar til
að afstýra hættu eða farartálma, skal taka burtu þegar í stað, þegar lögreglan krefst
þess.

Nú brennur hús eða mannvirki, eða það er tekið burt, án þess að annað sé gert **12**
 í staðinn, og er þá eiganda skylt að ganga svo frá húsnæðinu, að ekki stafi hætta, **24. jan.**
 óþrifnaður eða óprýði af.

22. gr.

Pallar, stoðir og annar umbúnaður þess konar, sem notaður er við húsasmíðar og aðrar byggingar eða viðgerðir á húsum, skal vera nægilega traustur og þeir, sem nota hann, skulu vera gætnir og áreiðanlegir menn. Á slíkum pöllum utanverðum skal vera að minnsta kosti 20 cm há brik og handrið eða reipi í brjósthæð. Lausir stigar, sem notaðir eru við viðgerðir á húsum, málun, gluggaþvott eða þess konar, skulu vera nægilega traustir og kjálkarnir búnir járngöddum að neðan, ef stiginn er meira en 4 metra langur. Við fjölfarnar götur getur lögreglustjóri fyrirskipað, að vörður standi við stiga, meðan á verki stendur.

Lausir stigar mega ekki standa við húsvegg á almannafæri, eftir að dimmt er orðið.

Brot á þessari grein er á ábyrgð þess, er verkið annast, eða ef hann er eigi tilgreindur, þá á ábyrgð húseiganda.

23. gr.

Nú er hús svo hrörlegt, að hætt er við, að það hrynji, eða einhver hluti þess, og getur lögreglustjóri þá bannað að nota húsið og lagt fyrir eigandann að rífa það, eða endurbæta það, svo sem þörf gerist, innan tiltekins tíma. Enn fremur getur lögreglustjóri á kostnað eigandans gert aðrar ráðstafanir, sem hann telur nauðsynlegar til að afstýra hættu fyrir vegfarendur og aðra. Ákvæði þetta nær einnig til þess, þegar steinvegg, trévegg eða annarri girðingu liggur við hrúni eða falli.

24. gr.

Vindur og önnur áhöld, sem notuð eru til að hefja upp eða renna niður vörum eða öðru úr húsum, sem liggja að almannafæri, skulu vera nægilega traustar, og þeir, sem nota þær, skulu vera gætnir og áreiðanlegir menn.

25. gr.

Nú liggur kjallaraop út að almannafæri og lengra fram en húshliðin, og skal þá vera handrið úr járn, eða öðru tryggilegu efni beggja megin við þau, eigi lægra en 60 cm og lögreglustjóri getur auk þess krafizt, að kjallaraopið sé byrgt með hlemm eða hlera frá því að dimma tekur að kvöldi, unz hjart er að morgni.

Yfir birtugrófum, sem nú eru við stétt eða götur, skulu vera nægilega sterkar járngrindur, eða annar jafntryggur umbúnaður, jafnhátt stéttinni eða götunni. En yfir birtugrófir, sem gerðar kunna að verða framvegis, skal gera svo tryggilega, að enginn óþrifnaður komist ofan í grófina.

26. gr.

Um þakrennur og rennsli frá húsum í göturæsin eða rennurnar skal svo um búið, sem fyrir verður mælt í byggingarsamþykkt kaupstaðarins, og er húseiganda skylt að halda hvoru tveggja vel við.

27. gr.

Þegar ís leggur á Pollinn eða annars staðar á höfnina má enginn fara út á ísinn, fyrir en hann er orðinn vel heldur. Þyki lögreglustjóra ísinn eigi nógu traustur, skal hann banna alla umferð um hann. Enginn má heldur taka ís af Pollinum eða höggva vakir í hann, nema með leyfi bæjarstjóra og samþykki lögreglustjóra, og ákveður lögreglustjóri þá, hvernig vakirnar skuli girtar eða auðkenndar, svo að engin hætta stafi af þeim.

Fyrir ístökuna greiðist það gjald í bæjar sjóð, sem bæjarstjórnin ákveður.

III. KAFLI

Almennar umferðarreglur.

28. gr.

Umferð um götur kaupstaðarins skal fara fram eftir reglum þeim, sem settar eru í umferðalögum nr. 24 frá 16. júní 1941 og þessari samþykkt.

Vegfarendum er skylt að sýna fyllstu nærgætni gagnvart öðrum vegfarendum, einkum þegar farið er yfir þvera götu, við vegamót og þar sem viðvörðunarkerki eru sett. Þeim er skylt að haga sér tafarlaust eftir þeim fyrirmælum, sem lögreglan setur um umferðina, hvort sem það er gert með uppfestum auglýsingum, með boðum eða bendingum. Þeim er og skylt að nema staðar samstundis og lögreglan gefur stöðvunarkerki.

Allir vegfarendur skulu samstundis víkja úr vegi fyrir bifreiðum slökkviliðsins, sjúkrabifreiðum og bifreiðum lögreglunnar.

29. gr.

Stéttir meðfram götum eru eingöngu ætlaðar gangandi mönnum, og þar mega menn ekki staðnæmast að óþörfu, svo að umferðartruflun valdi.

Fótgangandi vegfarendur skulu, er þeir eru á ferð um götur bæjarins, vegi eða torg, að jafnaði halda sér á gangstéttunum, þar sem þær eru fyrir hendi. Þeir, sem ganga eftir götum eða stígum, þar sem engar gangstéttir eru, eða vegna þess að þeir sakir þrengsla á gangstéttinni verða að víkja út á götuna, eða þurfa að ganga yfir hana þvera, skulu veita umferðinni nána athygli og víkja þegar til hliðar, er viðvörðunarkerki eru gefin. Þegar fótgangandi vegfarendur fara yfir götu, skulu þeir fara beint yfir þvera götu, og yfir gatnamót er bannað að ganga á ská á milli horna.

30. gr.

Með hesta og ökutæki, má aðeins fara eftir þeim hluta götunnar, sem ætlaður er til aksturs, en ekki eftir gangstéttum, né vegum, sem ætlaðir eru til annarrar sérstakrar notkunar. Ef ástæða þykir til vegna umferðarhættu, eða af öðrum ástæðum, getur lögreglustjóri eða bæjarstjórn bannað akstur, reið eða hjólreiðar um einstakar götur, enda sé auglýst á gatnamótum, hvaða umferð er bönnuð.

31. gr.

Allir, sem fara um götur bæjarins utan gangstétta, hvort heldur eru gangandi, riðandi, í vagni, í bifreið, á hjóli eða öðrum fararkosti, skulu halda sér, gripum sínum og farartækjum á vinstri helmingi akbrautarinnar eingöngu, og svo nærri götubrún, eða gangstétt, sem auðið er. Sá, sem vill komast fram fyrir vegfarendur, skal víkja til hægri handar, þó ekki meir en nauðsyn krefur.

Við vegamót skal, ef þörf gerist, sá biða, sem hefur farartæki á vinstri hönd. Þessi regla leysir vegfarendur þó ekki undan þeirri skyldu, að sýnt fyllstu nærgætni og varkárni við vegamót, þótt þeir eigi þar umferðarréttinn.

Þeir, sem fara um gangstéttir, skulu víkja til vinstri handar, en eru þó ekki skyldir til að víkja út á akbrautina, sé hún á vinstri hönd.

32. gr.

Um götuhorn skal aka í kröppum boga, ef snúið er til vinstri handar, en í löngum boga, ef snúið er til hægri. Á götuhornum og gatnamótum er bannað að aka fram fyrir hest eða ökutæki, sem á undan fer. Þegar ekið er út úr hliðum eða um vegamót skal farið hægt.

33. gr.

Það er bannað að aka eða riða á hópgöngum eða líkfyldum eða fram hjá þeim. Skal víkja úr vegi fyrir þeim, ef unnt er, eða nema staðar, meðan þær fara fram hjá. Hópganga telst, þegar fólk streymir af íþróttavelli o. þ. h.

Ekki má aka eða riða um götur, þar sem fólk hefur safnast saman til að hlusta á ræðuhöld, söng, hornablastur eða þess háttar.

12

24. jan.

34. gr.

Á miðri götu má ekki nema staðar með hesta eða ökutæki, heldur skal það gert sem næst gangstéttinni eða jötujaðri, og skal snúa farartækinu þannig, að hlið þess sé jafnhliða gangstéttinni eða götujaðri. Ekki má nema staðar, þar sem hestur eða ökutæki heldur kyrru fyrir beint á móti hinum megin á götunni. Enn fremur er bannað að nema staðar með hest eða ökutæki á gatnamótum, eða nær þeim en 5 m frá götuhorni, miðað við húsalínu.

35. gr.

Með hesta eða ökutæki má ekki nema staðar á götum bæjarins, nema meðan ferming eða afferming á sér stað (sbr. 15. gr.), og skal það gert gangstéttarmegin. Farþegar skulu og þeim megin stíga upp í farartæki og út úr því.

36. gr.

Bifreiðastjórar skulu ætíð, er þeir ætla að beygja fyrir götuhorn, eða að fara yfir þvera götu, gefa merki um það í tæka tíð, með þar til gerðu tæki (sbr. 44. gr.) til hvorrar handar þeir ætla að beygja. Sömu leiðis skulu þeir gefa merki, er þeir draga skyndilega úr ferð bifreiðar sinnar, eða stöðva hana.

Bifreiðastjórar, sem aka bifreið, er ekki hefur umgetin tæki, svo og vagnstjórar, riðandi menn og hjólreiðamenn, skulu gefa þessi merki, með því að rétta út hægri eða vinstri hönd, eftir því til hvorrar handar þeir ætla að beygja og með því að rétta hönd beint upp, ef þeir draga úr ferð ökutækis síns eða stöðva það. Merki þessi skal, ef unnt er, gera utan við yfirbyggingu ökutækisins, svo þeir, er á eftir fara, sjái þau greinilega.

37. gr.

Bifreiðastjórar og aðrir vagnstjórar, svo og riðandi menn, hjólreiðamenn og aðrir skulu hafa nánar gætur á því, að þyrlla ekki á aðra vegfarendur ryki né sletta á þá for eða vatni. Þegar götur eru mjög þurrar eða forugar og blautar, skulu þeir gæta þess að fara svo hægt, að þeir ati ekki þá, sem þeir fara fram hjá og nema heldur staðar, ef þess gerist þörf.

38. gr.

Ef vegfarandi veldur slysi, hvort sem það er hans sök eða ekki, eða verður það á að brjóta ákvæði 37. gr., skal hann þegar nema staðar, kveðja til lögreglumann, skýra frá nafni sínu og heimilisfangi, ef þess er krafist, og skylt skal honum að hjálpa þeim, sem slasast hefur, ef þörf gerist.

39. gr.

Hlass, sem flutt er á ökutæki um bæinn, má ekki vera þyngra en svo, að ökutækið beri það auðveldlega; því skal vel fyrir komið og fest, svo að ekki haggist. Ekki má það dragast með jörðu né ná langt út af ökutækinu. Með málmvarning skal svo fara, að ekki hljótist hávaði af.

Ökutæki, sem flutt er á mól, sandur, mold o. þ. h., skulu svo gerð, að ekki hrynji úr þeim, þar sem farið er um.

12
24. jan.

40. gr.
Samkvæmt heimild 7. gr. umferðarlaga nr. 24 frá 16. júní 1941, skulu þessar götur teljast aðalbrautir: Fjarðarstræti, Aðalstræti frá bátahöfn að Silfurtorgi, Hafnarstræti og Seljalandsvegur.

Njóta aðalbrautir þess forréttar, að umferð bifreiða og annarra ökutækja frá vegum, er að þeim liggja, skal skilyrðislaust vikja fyrir umferð aðalbrautar, eða staðnæmast, áður en sveigt er inn á aðalbraut, ef þess er þörf.

41. gr.
Að öðru leyti skal fara eftir ákvæðum bifreiðalaga og umferðalaga.

IV. KAFLI Um bifreiðar.

42. gr.
Bifreið nefnist í samþykkt þessari hvert það ökutæki, sem knúð er áfram af aflvél í ökutækinu sjálfu og ætlað er til að flytja fólk eða varning. Samþykktin nær þó ekki til vagna, sem renna á spori eða ökutækja, sem notuð eru eingöngu af slökkviliði.

43. gr.
Lögreglustjóri eða bæjarstjórn getur takmarkað eða bannað umferð bifreiða á einstökum götum, ef slík umferð álízt hættuleg eða til sérlegra óþæginda fyrir aðra umferð. Sömuleiðis getur lögreglustjóri eða bæjarstjórn takmarkað bifreiðaferðir innanbæjar að næturlagi.

44. gr.
Um gerð bifreiða fer eftir bifreiðalögum. Á sérhverri bifreið, sem ekið er um lögsagnarumdæmi Ísafjarðar, skulu vera tæki, sem lögreglustjóri tekur gild og gefa má með greinileg merki um það, til hvorrar handar bifreiðastjóri ætlað sér að beygja, svo og um það, að hann dragi skyndilega úr ferð bifreiðar, eða stöðvi hana (sbr. 36. gr.). Horn þau, sem notuð eru til þess að gefa með hljóðverki innanbæjar, skulu þannig gerð, að þau gefi þægilegt, djúpt og einraddað hljóð.

Um gerð hornanna ákveður lögreglustjóri nánar í samráði við sérfróða menn. Ljós á bifreiðum, sem aka um bæinn, mega ekki vera svo sterk, né þannig stillt, að þau villi vegfarendum sýn.

45. gr.
Á bifreiðum, sem ekið er um lögsagnarumdæmið á tímabilinu frá 1. ágúst til 15. maí, skulu vera ljós á þeim tíma, sem segir í eftirfarandi töflu:

1. jan.	til 15. jan.	kl. 14.40 til 10.10
16. jan.	— 31. jan.	— 16 — 9
1. febr.	— 14. febr.	— 16.50 — 8.10
15. febr.	— 29. febr.	— 18 — 7
1. marz	— 16. marz	— 19.10 — 5.50
16. marz	— 31. marz	— 20.30 — 4.30
1. apríl	— 15. apríl	— 21.20 — 3.40
16. apríl	— 30. apríl	— 22.20 — 2.40
1. maí	— 15. maí	— 23.35 — 1.25
1. ágúst	— 15. ágúst	— 23.35 — 1.25
16. ágúst	— 31. ágúst	— 22.30 — 2.30
1. sept.	— 15. sept.	— 20.35 — 4.25

16. sept.	til 30. sept.	kl. 19.50 til 5.10
1. okt.	— 15. okt.	— 18.35 — 6.25
16. okt.	— 31. okt.	— 17.30 — 7.30
1. nóv.	— 15. nóv.	— 16.25 — 8.35
16. nóv.	— 30. nóv.	— 15.20 — 9.40
1. des.	— 15. des.	— 14.20 — 10.30
16. des.	— 31. des.	— 13.35 — 11.05

12
24. jan.

46. gr.

Sérhver bifreiðareigandi, sem búsettur er hér í bænum, skal senda lögreglustjóra tilkynningu um bifreið sína, áður en hún er tekin til notkunar, svo og um það, hvar bifreiðin verði geymd, þegar hún er ekki notuð. Lögreglustjóri lætur skoða bifreiðina og greiðir bifreiðareigandi kostnaðinn. Fullnægi bifreiðin ákvæðum bifreiðalaganna og reglugerða samkvæmt þeim og þessarar samþykktar, skrásetur lögreglustjóri hana og afhendir eiganda 2 merki með áletrunum Í og tölumerki, og skal festa annað framan á, en hitt aftan á bifreiðina, og má ekki taka þau af henni eða hylja á nokkurn hátt, meðan bifreiðin er notuð, og ber bifreiðarstjóra að sjá um, að merkjum sé haldið vel hreinum.

Engin önnur merki má setja framan eða aftan á bifreið, sem skrásett er á Ísafirði, nema „Kennslubifreið“.

Verði eigandaskipti að bifreið skal bæði hinn nýi og hinn fyrri eigandi bifreiðarinnar tafarlaust tilkynna það lögreglustjóra.

Bifreiðar, sem eru eign utanbæjarmanna, mega því aðeins fara um götur bæjarins, að framan og aftan á þeim sé greinilegt skrásetningamerki þeirra.

47. gr.

Enginn má stýra bifreið, nema hann sé fullra 18 ára að aldri, eða hafi undanþágu frá stjórnarráðinu, og hafi ökuskírteini, er heimili honum að stýra bifreið. Meðan ekið er, má bifreiðarstjóri ekki sleppa hendi af stýri bifreiðar sinnar, og varast skal hann að tala við farþega.

48. gr.

Ökuhraða bifreiða skal ávallt stilla svo, að komizt verði hjá slysum, og þannig, að umferð um götuna sé ekki trufluð, og má ökuhraðinn aldrei vera meiri en 25 kílómetrar á klukkustund. Þar sem bifreiðarstjóri sér skammt frá sér, í kröppum bugðum, við gatnamót, þar sem vegur er sleipur og þar sem mikil umferð er, skal gæta sérstakrar varúðar, og má þar aldrei aka hraðar en svo, að stöðva megi bifreiðina þegar í stað.

49. gr.

Ef bifreið mætir vögnum eða vegfarendum á stað, þar sem hvorugir komast fram hjá öðrum, skal bifreiðin aka til baka og nema staðar, þar sem hinir komast fram hjá henni.

50. gr.

Bifreiðarstjóri skal gefa hljóðmerki með horni sínu í tæka tíð, þegar umferðin gefur tilefni til þess. Hætta skal hann að gefa hljóðmerki, ef hestar hræðast eða verða óróir og ekki má hann gefa hljóðmerki um leið og bifreiðin fer fram hjá hestum.

Bifreiðarstjórar skulu gæta þess, einkum að næturlagi, að gera eigi hávaða um nauðsyn fram með hljóðmerkjum; þeim ber og að sjá um, að farþegar í vögnum þeirra hafi ekki neinn hávaða, er raski friði.

Óheimilt er bifreiðarstjórum að gefa hljóðmerki, nema umferðin gefi tilefni til þess.

12

24. jan.

Bannað er að nota til eldsneytis á bifreiðar steinolíu eða annað, sem reykur stafar af.

51. gr.

52. gr.

Fasta afgreiðslu bifreiða má einungis hafa í því húsnæði og á þeim stað, sem bæjarstjórn hefur samþykkt, að fengnum tillögum lögreglustjóra. Nær þetta ákvæði einnig til þeirra bifreiðastöðva, sem þegar eru starfandi.

53. gr.

Að öðru leyti skal fara eftir ákvæðum bifreiðalaga.

V. KAFLI

Um reiðhjól.

54. gr.

Þeir, sem fara á reiðhjólum um götur bæjarins, skulu gæta þess sem hér segir:

- a. Á reiðhjólum mega ekki í senn vera fleiri menn, en hjólið er gert fyrir. Sá, sem stýrir hjóli, skal ætíð halda að minnsta kosti annarri hendi um stýrið og hafa báðar fætur á stigsveifum. Enginn má flytja með sér á hjóli hluti, sem valdið geta hættu eða hindrað umferðina.
- b. Á hverju hjóli skal vera þjalla, sem hefur hveltt hljóð, en ekki horn né annar hljóðgjafi, og skal hjólreiðarmaður láta til hennar heyra, ef hætt er við árekstri.
- c. Ljósker, er snúi fram, skal vera á hverju hjóli, þegar farið er að skyggja. Ljós skal tendrað á þeim tíma, sem ákveðinn er til tendrunar á ljósum bifreiða í 45. gr.
- d. Ökuhraði á hjóli má ekki vera meiri en 25 kílómetrar á klukkustund og þar sem hjólamaður sér skammt frá sér í kröppum bugðum, við gatnamót, þar sem mikil umferð er og þar sem vegur er sleipur, skal gæta sérstakrar varúðar, og má þar aldrei aka hraðara en svo, að stöðva megi hjólið þegar í stað. Sé for eða bleyta á götu, skal aka svo, að ekki slettist á aðra vegfarendur, gangstéttir né byggingar. Skyld er hjólreiðarmanni að nema staðar, ef reið hans veldur því, að hestur fælist eða gerist óró.
- e. Byrjendur mega ekki æfa sig á hjólum á götum bæjarins. Ekki má hjóla á gangstéttum né yfir þær, og ekki inn eða út úr hliðum.
- f. Allar hjólreiðar um bryggjur við höfnina eru bannaðar.

Eigandi hjóls ber ábyrgð á brotum á samþykkt þessari, ef hann lánar það þeim, sem er yngri en 14 ára.

Enginn má aka reiðhjólum, ef hann er undir áhrifum áfengis. Að öðru leyti fer um hjólreiðarmenn eftir 11. gr. umferðarlaga nr. 24/1941.

VI. KAFLI

Um reið, hestaflutning og akstur á götum bæjarins.

55. gr.

Á almannafæri má ekki ríða, eða aka hraðara en á hægu brokki, og þar sem mikil er umferð, gatan mjó eða farartálmi á veginum, skal aðeins fara fót fyrir fót. Lögreglan getur skipað svo fyrir, hvenær sem nauðsyn þykir, að fara skuli aðeins fót fyrir fót á tilteknu svæði, og þar sem margir vagnar koma saman á einn stað, getur hún raðað þeim eða skipað þeim að nema staðar um stund.

Ríðandi menn og vagnstjórar skulu í tæka tíð gera viðvart mönnum, sem á undan þeim ganga. Eigi má ríða eða aka um gangstéttir bæjarins.

12

24. jan.

56. gr.

Það er með öllu bannað að ríða, beita fyrir vagna eða flytja farangur á höltum eða meiddum hestum, eða svo horuðum, að ekki hafi þeir fullan þrótt. Hestar, sem bíta eða slá skulu auðkenndir á þann hátt, að áberandi skúfur sé festur á ennistopp eða tagl.

57. gr.

Ríðandi mönnum, lestarmönnum og öðrum, sem flytja farangur á áburðarhestum, er skylt að víkja úr vegi og jafnvel út af götunni fyrir vögnum og bifreiðum, er þeir mæta, ef vagninn kemst ekki leiðar sinnar að öðrum kosti. Með áburðarhesta má ekki hafa lengri viðdvöl á götunum en nauðsynlegt er til að láta upp eða taka ofan klyfjar. Um reiðhesta gildir hið sama, eftir því sem við á.

58. gr.

Vagnar skulu vera svo sterkir og vandaðir að smíði, að ekki sé hætt við bilun. Þeir mega ekki vera svo stórir um sig, að þeir hindri umferðina. Vagnar þeir, sem notaðir eru til mjólkurflutnings eða annars flutnings, sérstakrar tegundar, skulu gerðir eins og fyrir kann að vera mælt í sérstökum reglugerðum.

Aktýgin skulu vera haldgóð og hesturinn vel tengdur við vagninn.

Sæti ökumannsins á vagninum skal haga þannig, að hann sjái bæði vel framundan sér og til beggja hliða. Ef hlassið er svo fyrirferðamikild, að það byrgi útsýnið, er ökumanni skylt að ganga vinstra megin við vagninn og teyma hestinn.

59. gr.

Ökumenn og vagnstjórar skulu vera nógu sterkir og þroskaðir til þess starfa, enda hafi þeim verið kennt að stýra hesti og vagni af æfðum ökumanni. Hesta má ekki slá með öðru en þar til gerðum keyrum eða ólarsvipum. Vírsvipur eða prik má ekki nota. Aldrei má slá hesta í höfuð, fætur eða nára. Vagnhlass má ekki vera þyngra en svo, að hestum veitist létt að draga það.

60. gr.

Sami ökumaður má ekki fara með fleiri en tvo vagna, er tengslaðir séu saman. Það er og bannað að festa sleða eða handvagn við vagna, sem hestum er beitt fyrir.

Tveir vagnar eða fleiri mega ekki vera samhliða. Eigi má nema einn maður ríða við hliðina á vagni.

61. gr.

Ökumenn og ríðandi menn mega ekki yfirgefa hesta sína á almannafæri, nema annar maður haldi í taumana, eða hesturinn sé bundinn tryggilega. Á almannafæri má ekki taka beizli af hesti, sem beitt er fyrir vagn, nema meðan honum er gefið.

62. gr.

Um sleða, sem hestum er beitt fyrir, gilda sömu reglur og um vagna, að því viðbættu, að á aktýgi hestsins skal festa bjöllur þannig gerðar, að til þeirra heyrast í hæfilegri gjarlægð.

VII. KAFLI

Um rekstur gripa og fénaðar um götur bæjarins o. fl.

63. gr.

Alifugla má ekki hafa, nema þeir séu í afgirtu svæði eða öruggri vörzlu, og ekki við götu.

64. gr.

Búfénaður (nautgripir, sauðfé, geitur o. s. frv.) má ekki ganga laus í bænum, nema maður fylgi til að gæta hans, eða hann sé í öruggri vörzlu. Heimilt er þó bæjarstjóra að leyfa fjörubeit á tímabilinu október til apríl. Um hálsinn á geitfé skal jafnan vera þrihyrnd trégrind, gerð eftir fyrirmælum bæjarstjóra, svo að það ekki smjúgi girðingar og jafnan skal því fylgja maður til gæzlu, nema það sé í annarri öruggri vörzlu.

Fjárhús og önnur hús fyrir búpening má aðeins hafa þar, sem bæjarstjórn akveður.

Ef út af þessu er brugðið, varðar það eiganda sektum samkv. 101. gr. Enn fremur greiðir hann allan kostnað við handsömun og varðveizlu fénaðarins. Selja má fénaðinn til lúkningar kostnaði þessum, ef eigandi greiðir hann ekki.

Bannað er að flytja fénað bundinn í vögnum um bæinn.

65. gr.

Á almannafæri mega hestar ekki ganga lausir, og lausa hesta má ekki reka um götur bæjarins, nema verið sé að flytja þá úr haga og í.

Fælnir og slægir hestar mega aldrei ganga lausir. Hesta, sem leika sér eða fara á hlaupum um göturnar, skal handsama. Hesta, sem ráfa umhirðulausir um götur bæjarins, skal lögreglan hýsa og fódra.

Um ábyrgð og kostnað fer eins og segir í 64. gr.

66. gr.

Á götum bæjarins mega riðandi menn eigi teyma meira en tvo hesta við hlið sér. Eigi má heldur teyma meira en einn hest samhliða vagni eða hjóli, né fleiri en tvo lausa hesta samhliða.

67. gr.

Nautgripir, sem færðir eru til bæjarins, skulu ávallt leiddir í bandi, nægilega traustu, og skal næg gæzla höfð á. Það er með öllu bannað að binda nautgrip í tagl á hesti.

68. gr.

Um sauðfjárrekstra, sem koma til bæjarins til útflutnings eða slátrunar, gerir lögreglustjóri þær fyrirskipanir, sem nauðsynlegar þykja til að afstýra farartálma.

VIII. KAFLI

Um hunda.

69. gr.

Grimma hunda og hunda, sem hafa þann vana að ónáða menn og hræða með glepsi, urri eða gelti, eða sem eru óvenjulega stórir eða eru hættulegir búpeningi manna, ber eigendum að binda eða mýla tryggilega, að viðlagðri sekt samkvæmt 101. gr.

70. gr.

Enginn má siga hundi á menn, né að óþörfu á skepnur. Eigi má heldur láta farast fyrir að aftra hundi, ef hann verður var við, að hann ráðist á menn eða skepnur. Hver, sem brýtur á móti þessu, skal sæta sektum, þó ekkert tjón hafi hlotið af. Það er og bannað að egna hunda eða siga þeim saman á almannafæri.

12

24. jan.

71. gr.

Blóðhunda, eða aðra grimma hunda, má ekki nota til vörzlu, hvorki utan húss né innan.

72. gr.

Að öðru leyti fer um hunda samkvæmt samþykkt frá 9. júní 1931, um hunda-hald.

IX. KAFLI

Um friðun almenningsigna o. fl.

73. gr.

Mannvirki og hluti, hverju nafni sem nefnast, er ætlaðir eru til almennings-afnota, eða prýðis á almannafæri, svo sem minnisvarða, vatnsból, brunahana, brunaboða, síma, rafleiðslutæki, götuljósker, nafnspjöld á götum og húsum, bekki, girðingar og annað þess háttar, má enginn skemma eða færa úr stað, eigi heldur ata eða saurga, rita, rispa, tjarga, mála eða teikna á þá. Þetta á einnig við þann hluta af húsum, múr- og trégirðingum, sem liggja að almannafæri.

Enginn má raska friði fugla, sem eru á höfninni eða við hana, né annars staðar í lögsagnarumdæminu.

74. gr.

Enginn má skemma girðingar, sem eru við almannafæri, né setjast á þær eða klifra yfir eða upp um þær.

Enginn má skemma eða troða ræktaða bletti, grasreiti eða trjágarða, hvort sem eru girtir eða ógirtir.

75. gr.

Í kirkjugarðinum mega engir leikir eða önnur ótilhlýðileg hegðun eiga sér stað. Tré eða jurtir, sem gróðursettar eru á grafreitum eða leiðum, má enginn rífa upp eða færa burtu, né spilla eða saurga grafreitina á nokkurn hátt. Enginn má hafa með sér hund inn í kirkjugarðinn. Skepnur má eigi beita í kirkjugarðinum.

Börn yngri en 14 ára mega eigi vera í kirkjugarðinum, nema þau séu í fylgd með fullorðnum, sem ber ábyrgð á framferði þeirra.

76. gr.

Brot gegn reglum þeim, sem bæjarstjórnin setur um skemmtigarða, kirkjugarða, leikvelli og önnur opin svæði, varða refsingu samkvæmt samþykkt þessari.

X. KAFLI

Um götuspjöld, húsnúmer og uppfestar auglýsingar.

77. gr.

Bæjarstjórnin ákveður nöfn á götum og lætur festa upp nafnspjöld eða mála nöfnin á götuhornin, þar sem þurfa þykir. Töluspjöldum, sem bæjarstjórnin hefur látið eða lætur festa á hús, til að tákna húsaröð, skulu húseigendur halda við á sinn kostnað og endurnýja, ef á þarf að halda.

12

24. jan.

Bæjarstjórnin ákveður, hvar festa skuli upp auglýsingar frá yfirvöldum og öðrum stjórnarvöldum, og útvegar á kostnað bæjarsjóðs spjöld í því skyni, svo mörg, sem þurfa þykir.

Auglýsingar um sjónleiki, samsöngva, sýningar og aðrar skemmtanir, sem leyft er að halda, má festa upp, hvar sem er, með samþykki hlutaðeigandi húsráðanda.

Aðrar auglýsingar má festa upp með leyfi húsráðanda, þá er lögreglustjóra hafa verið sendar þær samkvæmt prentfrelsislögnum.

79. gr.

Uppfestar auglýsingar skulu hlutaðeigendur taka niður, þegar þær hafa fullnægt tilgangi sínum, og hreinsa vel staðinn, þar sem þær voru hafðar.

Löglega uppfestar auglýsingar má enginn rífa niður, saurga eða gera ólæsilegar á annan hátt.

XI. KAFLI

Um veitingahús, skemmtistaði og almennar skemmtanir.

80. gr.

Allir staðir, þar sem höfð er á hendi almenn veitingasala, matar og drykkja, sem og gístaðir fyrir almenning, skulu háðir sérstöku eftirliti lögreglustjórnarinnar og skal lögreglunni heimill umgangur um húsakynni þau, sem notuð eru í sambandi við veitingarnar.

Veitinga- og greiðasölu má aðeins hafa um hönd í húsnæði, sem að dómi heilbrigðisnefndar er til þess hæft og bæjarstjórnin hefur samþykkt. Þetta ákvæði nær einnig til þeirra veitinga- og greiðasöluhúsa, sem eru eldri en þessi samþykkt.

Á öllum gísthúsum skal haldin nákvæm gestaskrá.

81. gr.

Á almennum veitingastöðum eða samkomustöðum má enginn gerast sekur í ofsalegu atferli eða hávaða, svo að aðrir gestir, húsbóndi, heimilisfólk eða nágrannar hafi ónæði af. Þar má heldur eigi sýna af sér ósæmilega eða hneykslanlega hegðun eða hafa áhættuspil um hönd. Eigi er heimilt að láta ölvuðum manni í té neins konar veitingar umfram lífsnauðsynjar á almennum veitinga- eða samkomustað.

Hverjum þeim, sem hefur á hendi veitingasölu, matar og drykkja, eða selur gistingar, er skylt að gera það, sem í hans valdi stendur til að afstýra því, að nokkuð það fari fram í veitingastofu hans eða gísthúsi, sem er á móti góðri reglu og vel-sæmi. Skal hann sjá um, að loftræsting og þrífnaður sé í góðu lagi. Verði misbrestur á, að reglum þessum sé fylgt, eða fullnægi veitingastaðir ekki skilyrðum 82. gr., er lögreglustjóra heimilt að banna veitingar á þessum stöðum um stundarsakir, eða fyrir fullt og allt, ef ekki er bætt þegar úr ágöllum, að gefinni aðvörun.

82. gr.

Öllum veitingastöðum skal loka frá kl. 23½ til kl. 6, og allir gestir, sem eigi hafa þar náttstað, skulu hafa farið út eigi síðar en ½ stundu eftir að lokað er. Þó má selja ferðamönnum greiða á hvaða tíma sem er, ef þeir fá náttstað á veitingastaðnum eftir lokunartíma, og heimilt skal félögum að halda samkvæmi, dansleiki eða aðrar skemmtanir fram yfir lokunartíma, ef eigi taka þátt í því aðrir en félagsmenn og gestir þeirra. Þó er lögreglustjóra heimilt að skipa svo fyrir, að hífylum þeim, sem skemmtunin fer fram í, sé lokað kl. 23½, og hvorki gestum né félagsmönnum veittur aðgangur eftir þann tíma. Enn fremur mega brúðkaup og önnur boð standa fram yfir hinn tiltekna tíma.

Almennum knattborðsstofum skal lokað kl. 23 til kl. 9. Áður en lokað er, skulu allir gestir vera þaðan í burtu. 12

Unglingum innan 16 ára aldurs er óheimill aðgangur að almennum knattborðsstofum og ber eigendum og umsjónarmönnum stofanna að sjá um, að þeir fái þar ekki aðgang né hafist þar við. 24. jan.

Enn fremur er unglingum innan 16 ára aldurs óheimill aðgangur að dansstöðum og öldrykkjustofum. Einnig er þeim óheimill aðgangur að almennum kaffistofum eftir kl. 21, nema í fylgd með fullorðnum.

Barnaverndarnefnd hefur heimild til þess að ákveða, að unglingar 12—16 ára beri aldursskírteini.

83. gr.

Enginn má halda sjónleiki fyrir borgun, nema hann fái til þess leyfi lögreglustjóra, er ákveður í samráði við bæjarstjóra, hve mikið skuli greiða í bæjarsjóð fyrir hverja sýningu. Leyfi lögreglustjóra þarf einnig til að halda sjónleiki borgunarlaust, í góðgerðaskyni, eða til að styrkja fyrirtæki í almennar þarfir, en fyrir slíka sjónleiki skal ekkert gjald greiða í bæjarsjóð. Íþróttasýningar, myndasýningar, töfrásýningar o. s. frv., eru sömu reglum háðar sem sjónleikir.

84. gr.

Föst kvikmyndahús má ekki starfrækja í bænum, nema með leyfi bæjarstjórnar, og með þeim skilyrðum, að því er útbúnað og loftrými snertir, sem hún tiltekur. Ákveður bæjarstjórnin, hve mikið gjald skuli greiða í bæjarsjóð fyrir leyfið, annað hvort árlega eða fyrir hverja sýningu. Lögreglustjóri getur veitt leyfi til að halda eina og eina kvikmyndasýningu í senn, og ákveður þá í samráði við bæjarstjóra gjald í bæjarsjóð.

85. gr.

Enginn má fyrir borgun halda opinbera samsöngva eða aðrar söngskemmtanir né heldur dansleiki, án leyfis lögreglustjóra, er í samráði við bæjarstjóra ákveður hvert gjald skuli greiða í bæjarsjóð. Án leyfis lögreglustjóra má og ekki kveikja skotelda eða ganga með logandi blys (sbr. 6. gr.).

86. gr.

Hver sá, sem samkvæmt framanskraðu hefur fengið leyfi til að halda sjónleik, dansleik, samsöng eða einhverja þá skemmtun eða sýningu, sem talin er hér að framan, er skyldur að sjá um, að ekkert það fari fram, sem brýtur í bág við reglu eða velsæmi. Ef brestur verður á þessu, er lögreglunni heimilt að slíta samkomunni og skipa áhorfendum og öðrum, sem við eru staddir, að fara í burtu. Lögreglustjóri getur og fyrirskipað skoðun á kvikmyndum og bannað sýningu á myndum, sem hann telur skaðlegar eða siðspillandi.

87. gr.

Húseigendur og húsráðendur geta bannað, að sá, er leyfi hefur fengið til að halda skemmtanir samkvæmt 85.—87. gr. noti það á þeirra lóð. Sömu leiðis er sérhverjum, sem hefur sjúkling á heimili sínu, eða ef aðrar gildar ástæður eru fyrir hendi, heimilt að krefjast þess, að engar almennar skemmtanir, sem háreisti er að, séu hafðar svo nærri húsi hans, að hætta eða tjón geti af því hlotizt.

88. gr.

Við hvert veitingahús eða almennt samkomuhús skal eigandinn láta gera nægilega mörg vatnssalerni, sem gestum er heimill aðgangur að. Skal veitingamaður eða húseigandi sjá um, að þeim sé ávallt haldið vel hreinum.

XII. KAFLI

Um almennt hreinlæti, þrífnað o. s. frv.

89. gr.

Á almannafæri má enginn fleygja hræjum, rusli eða óhreinindum. Enginn má heldur fleygja neinu slíku í Pollinn. Í ræsi má eigi kasta neinu því, er stíflað geti vatnsrásina. Sorpi, slori, ösku eða óhreinindum má eigi kasta í fjöruna né fram af sjógörðum eða bryggjum. Eigi má heldur skilja þar eftir neitt þess konar, er valdið geti óheilmæmi eða óþrífnaði.

90. gr.

Þeir, sem flytja vörur, eldivið, mold, sand- mól, hey eða annað um götur bæjarins, skulu gæta þess vandlega, að flutningalækin séu þannig gerð, eftir nánari ákvörðun lögreglustjóra, að ekki valdi óþrífnaði. Ef eitthvað slæðist eða hrynur niður á almannafæri við flutninginn, fermingu eða affermingu, skal sá er flytur eða flutningum ræður, skyldur að hreinsa það upp þegar í stað.

91. gr.

Áburð og annað slíkt, sem óþef leggur af, má aðeins flytja um götur bæjarins í lokuðum vögnum vel þéttum. Má eigi fylla þá svo, að úr þeim hrynji meðan á flutningum stendur.

92. gr.

Á húshliðar eða gafla, eða girðingar, sem vita að almannafæri, má eigi hengja eða festa á annan hátt neins konar fiskiföng, né annað, sem óþrífnaður er að, eða óþefur. Eigi má heldur hafa fisktrönur við almannafæri. Lifrabræðslu eða aðra vinnu, sem óþrífnaði veldur eða óhollustu, má eigi hafa á öðrum stöðum en þeim, sem heilbrigðisnefndin ákveður.

93. gr.

Á tún, sem liggja að almannafæri, má ekki bera nokkurn þann áburð, sem megnan óþef leggur af.

94. gr.

Sorphauga, áburðarhauga, salerni, forir eða því um líkt, má eigi hafa í nánd við almannafæri. Þó getur bæjarstjórnin veitt undanþágu frá þessu ákvæði, að fengu- um meðmælum heilbrigðisnefndar.

95. gr.

Skylt er hús- eða lóðareigendum, ef þess er krafizt, að girða lóðir sínar sæm- legum girðingum og halda þeim vel við. Þeim er og skylt að sjá um, að haldið sé hreinum portum og annarri óbyggðri lóð í kringum hús þeirra, eða óbyggðri lóð, þar á meðal rústum.

Enginn má fleygja sorpi, ösku eða öðrum óhreinindum inn á lóð annars manns, eða orsaka að þetta berist inn á lóðina. Hver, sem gerist sekur um slíkt, skal sæta sektum og flytja óhreinindin tafarlaust burtu á sinn kostnað og gera ráðstafanir til að aftra því, að óhreinindin berist af lóð hans á lóð annars manns.

96. gr.

Þar sem holræsi er komið í götu, skal húseiganda skylt að leggja holræsi frá húsi sínu út í göturæsið og skal leiða allt skólþ frá því og regnvatn af húsum og lóð út í göturæsið. Húseigandi skal sjá um hreinsun á ræsum þeim, er ganga frá húsinu út í göturæsið eða rennum þeim, sem liggja kunna út í göturennur og sjá um afrennsli í þeim stíflist ekki.

XIII. KAFLI

Um staðgildi samþykktarinnar, hegningarákvæði, kostnað o. fl.

12

24. jan.

97. gr.

Samþykkt þessi gildir fyrir allt lögsagnarumdæmi Ísafjarðar.

98. gr.

Með mál, sem rísa út af brotum á samþykkt þessari, skal farið sem almenn lögreglumál.

99. gr.

Brot gegn samþykkt þessari varða sektum allt að 1000 krónum, ef ekki liggur við þyngri hegning að lögum. Ef kenna má yfirsjón, er barn yngra en 14 ára drygir, skorti á hæfilegri umsjón foreldra eða annarra, sem barninu ganga í foreldrastað, skal refsa þeim fyrir yfirsjónina, en ekki barninu.

Hagnaður sá, er sökudólgur kann að hafa haft af broti sínu og enginn einstakur maður á löglegt tilkall til, skal upptækur ger og renna, auk sekta, í bæjarsjóð.

100. gr.

Ef einhver lætur það ógert, sem er skylda hans samkvæmt samþykktinni, má lögreglustjóri láta framkvæma það, eða gera nauðsynlegar ráðstafanir til að hindra, að vanrækslan valdi tjóni. Kostnað við þetta og kostnað, sem leiðir af þeim ráðstöfunum, sem lögreglustjórinn gerir til að hindra brot gegn samþykktinni, greiðir bæjarsjóður, en skyldur er hinn seki að endurgreiða kostnaðinn að fullu.

101. gr.

Allan kostnað, sem leiðir af framkvæmd á samþykkt þessari, og eigi verður krafizt af einstökum mönnum, greiðir bæjarsjóður.

102. gr.

Með samþykkt þessari er úr gildi numin lögreglusamþykkt fyrir Ísafjörð, sem öðlaðist gildi 1. júlí 1931, svo og öll önnur ákvæði, sem kunna að koma í bága við samþykkt þessa.

Lögreglusamþykkt þessi staðfestist hér með samkvæmt lögum nr. 1 3. jan. 1890, sbr. lög nr. 67 28. nóv. 1919, um lögreglusamþykktir fyrir kaupstaðina, til þess að öðlast gildi þegar í stað, og birtist til eftirbreytni öllum þeim, sem hlut eiga að máli.

Í dómsmálaráðuneytinu, 24. janúar 1949.

F. h. r.

Gústav A. Jónasson.

Ragnar Bjarkan.